

El renaixement de Mieres

ADRIÀ PUJOL CRUELLS

Aviat farà dos anys que vaig assistir a la presentació del llibre *El renaixement de Mieres*, de l'antropòleg Alexander Robertson. Professor a Cambridge i a la universitat de Califòrnia, es va interessar pel canvi social al petit poble de la Garrotxa, i després de molts anys de sojornar-hi va escriure el paper en qüestió. L'original es titula *Mieres Reborn: The Reinvention of a Catalan Community* (2012).

Vaig col·laborar en l'edició de la traducció (a càrrec de la doctora Laura Cardús), que va veure la llum gràcies a l'editorial hortenca Pol·len i al contacte amb Ramon Guardans, i gràcies a l'empenta de l'autor i de l'Ajuntament de Mieres. Aquell dia, l'església de la Romeria era plena de gom a gom. L'alcalde Josep Rovira, l'autor i la traductora, i en Joaquim Nadal (redactor del pròleg) ens van explicar les excel·lències del llibre.

Fins no fa gaire, Mieres s'esllenegava, amagada en un racó feréstec, mal comunicat (encara ho és), abandonada pel jovent autòcton i una mica maltractada pel caciquisme local terminal. Robertson explica molt bé les tensions entre la modernitat i la consuetud, entre el que vulgarment s'anomena progrés i el que no menys vulgarment s'anomena tradició. Fregadisses que, d'alguna manera, s'encarnen en la quantitat de neorurals que van triar i trien Mieres per començar una nova vida. Les velles cases escalabornades lluen de nou, de mica en mica. I les topades entre vells del morro fort, entre tradicionalistes obtusos i exurbanites esverats s'assuaugen progressivament. La gent nova, és clar, també tragina noves maneres de gestionar la cosa pública, més transparents i horitzontals, si més no en la teoria.

Aquell dia en Joaquim Nadal estava content. Bon amic de l'autor, i un historiador prou afuat, el seu pròleg paga la pena llegir-lo. Corroborava, com en Robertson, que els empeltats (els nouvinguts a Mieres, amb ganes de tenir-ne cura, però també de transformar-la) són saba nova, aire fresc, la punta de llança del futur. Però durant la presentació en va deixar anar una de ben poc afortunada. L'exemple palmari que les antigues pràctiques (llegeixin "les de tota la vida") tenen salut. Nadal va vantar-se de ser el factòtum que Mieres tingui caixer automàtic. Complaent les ànimes dels quatre galàputs (terratinents llanuts) que havien tret el cap per la Romeria, va recordar una trucada seva a en Fainé (si no ho recordo malament), del tipus "a veure si això m'ho pots afinar". Els altres van riure, satisfets.

Potser la memòria em falla. Potser ho he somniat. Però poso la mà al foc que les coses van anar més o menys per aquí. Jo només espero que no hagi de ser ell (en Nadal), o un com ell, el proper benefactor esporàdic de Mieres. Un poble on conviuen els partits de bàsquet a cavall (horseball), la famosa Fira de l'Intercanvi, diumenjaires panxacontents, intel·lectuals, carlins, cupaires, desmenjats, implicats, propietaris i precaris. En resum, una comunitat que quan més es conegui les costures, menys verticalitat necessitarà. Ah, si cada llogarret tingués un Robertson!

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2016/09/11/renaixement-mieres/803483.html?utm_source=rss